

SFÂNTUL SERAFIM DE SAROV

DESPRE DOBÂNDIREA SFÂNTULUI DUH

INTRODUCERE

Sfântul Serafim de Sarov s-a născut în 1759, în orașul Kursk. Părinții săi erau niște creștini ortodocși evlavioși, pilde de adevărată duhovnicie. La vârsta de 10 ani, Serafim a fost tămăduit în chip minunat dintr-o boală grea cu ajutorul icoanei Născătoarei de Dumnezeu din Kursk. De copil, s-a aflat în scrierile și în slujbele bisericii. A început viața monahală în mănăstirea Sarovului, la vârsta de 19 ani. A fost tuns călugăr când avea 27 de ani și, curând după aceea, hirotonit diacon. Profunzimea și curăția participării Sfântului Serafim în slujbele dumnezeiești sunt vădite, deoarece i s-a îngăduit să vadă îngerii, și în timpul Sfintei Liturghii din Joia Mare l-a văzut pe Domnul Însuși.

La 34 de ani a fost hirotonit preot, și a fost numit duhovnic al mănăstirii de maici Diveievo. În același timp, a primit și blagoslovenie pentru a începe o viață de pustnic în pădurea ce înconjoară Sarovul. Trăia într-o cabană mică, dându-se în întregime rugăciunii, postului și citirii Scripturii și a scrierilor Sfinților Părinți. Sfântul Serafim obișnuia să meargă la mănăstire Duminicile pentru a primi Sfânta Împărtășanie; apoi se întorcea în pădure.

În 1804, Sfântul Serafim a fost atacat de tâlhari și bătut de moarte. Rănile provocate de acest atac l-au făcut să umble de atunci înainte aplecat de spate, având trebuință de un toiag pentru a merge. După această întâmplare, Sfântul a început să se roage continuu, mult mai fierbinte, timp de o mie de zile și o mie de nopți, petrecând cea mai bună parte a timpului sau în genunchi pe o piatră de lângă chilia sa și strigând "Doamne, miluiește-mă pe mine, păcătosul". Apoi a petrecut trei ani în zăvorâre, în tăcere desăvârșită. Supunându-se cererii Stareților (Bătrânilor) mănăstirii, s-a întors în mănăstire în 1810, continuându-și însă viața în rugăciune și zăvorâre tăcută pentru încă zece ani. Ascultând de o vedenie

dumnezeiască, Serafim și-a încetat tăcerea și a început să vorbească, spre folosul celorlalți. Sfântul întâmpina pe oricine venea la el cu o închinăciune, un sărut duhovnicesc și cuvintele urării pascale "Hristos a Înviat!". Îi numea pe toți "bucuria mea". În 1825 s-a întors la chilia sa din pădure, unde primea mii de pelerini din întreaga Rusie. Fiindu-i dat darul înainte-vederii, Sfântul Serafim de Sarov, făcătorul de minuni, oferea tuturor mângâiere și povață. Sfântul Serafim a răposat la 2 ianuarie 1833, îngenuncheat fiind în fața icoanei Născătoarei de Dumnezeu.

O pildă al harului Duhului Sfânt lucrător în viață și cuvintele Sfântului Serafim au ajuns la noi când, în noiembrie 1831, un creștin ortodox evlavios pe nume Nikolai Motovilov s-a întâlnit cu Sfântul Serafim, notând convorbirea avută. Notele lui Motovilov au fost transcrise și publicate de către Serghei Nilus, care a scris următoarea introducere:

Această descoperire este fără îndoială de importantă mondială. Într-adevăr, în esență

nimic nu este nou în ea, pentru că întreaga revelație a fost dată Apostolilor din chiar ziua Pogorării Duhului Sfânt, la Rusalii. Dar acum, când oamenii au uitat adevărurile fundamentale ale vieții creștine și sunt afundați în întunecimea materialismului sau în îndeplinirea rutinată și de suprafață a "nevoiențelor ascetice", descoperirea Sfântului Serafim este cu adevărat extraordinară, așa cum și el însuși a socotit-o. "Nu-ți este dat numai ție să înțelegi aceasta", spune Sfântul Serafim către sfârșitul descoperirii, "ci prin intermediul tău, este dată întregii lumi!" Ca strălucirea unui fulger, această minunată convorbire luminează întreaga lume ce era deja cufundată în nepăsare și moarte duhovnicească, cu mai puțin de un secol înainte, de lupta împotriva creștinismului din Rusia și într-o vreme în care credința creștină se afla într-o decădere accentuată în Vest. Aici Sfântul lui Dumnezeu ni se înfățișează asemenea prorocilor prin care Însuși Duhul Sfânt a vorbit.

Redăm totul, cuvânt cu cuvânt, fără nici o interpretare proprie.

S. A. Nilus

Scopul vieții creștine

"Era joi", scrie Motovilov. "Ziua era posomorâtă. Stratul de zăpadă măsoară 20 de centimetri; fulgi uscați și tari cădeau abundent din cer, atunci când Sfântul Serafim și-a început conversația cu mine, pe un câmp din apropierea chiliei sale, de cealaltă parte a râului Sarovului, la poalele dealului ce se coboară spre mal. Mi-a spus să șed pe buturuga unui copac pe care tocmai îl tăiaseră și s-a așezat înaintea-mi.

"Domnul mi-a arătat" spuse marele Stareț (bătrân), "că în copilărie ați avut o puternică dorință de a cunoaște scopul vieții creștine, și că ați întrebat, mereu, multe persoane duhovnicești despre acesta".

Trebuie să recunosc că de la vârsta de 12 ani acest gând m-a măcinat continuu. De fapt, am întrebat mulți preoți despre el, dar răspunsurile lor nu m-au satisfăcut. Acest lucru nu avea de unde să fie știut de bătrân.

"Dar nimeni", continuă Sfântul Serafim, nu v-a dat un răspuns potrivit. Vi s-a spus: "Mergi la biserică, roagă-te lui Dumnezeu, păzește poruncile Domnului, fă fapte bune - acesta este scopul vieții creștine". Unii au fost chiar indignați de faptul că vă macină o asemenea curiozitate profană și v-au spus: "Nu cerceta lucruri care te depășesc". Dar nu v-au explicat așa cum ar fi trebuit. Acum umilul Serafim vă va explica care este cu adevărat acest scop".

"Rugăciunea, postul, privegherea și toate celelalte practici creștine, nu constituie scopul vieții noastre creștine. Deși este adevărat că ele slujesc ca mijloace indispensabile în atingerea acestui țel, adevăratul scop al vieții creștine constă în dobândirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Cât despre rugăciune, post, priveghere, pomeni și toate faptele bune săvârșite de dragul lui Hristos, sunt doar mijloace spre a dobândi Duhul Sfânt. Țineți minte vorbele mele, numai faptele bune săvârșite din dragoste pentru Hristos ne aduc roadele Duhului Sfânt. Tot ce nu este

săvârșit din dragoste pentru Hristos, chiar dacă ar fi ceva bun, nu aduce nici răsplată în viața viitoare, nici harul Domnului în viața aceasta. De aceea Domnul nostru Iisus Hristos a zis: "Cel ce nu adună cu Mine risipește" (Luca 11:23). Nu că o faptă bună ar putea fi numită altfel decât agoniseală, căci chiar dacă o faptă nu este făcută pentru Hristos, este totuși socotită bună. Scriptură spune: "În orice neam cel care se teme de Dumnezeu și face ce este drept este primit la El" (Fapte 10:35).

"Precum vedem într-o altă pildă sfântă, omul care face lucruri drepte este plăcut Domnului. Vedem Îngerul Domnului înfățișându-se, la vremea rugăciunii, lui Corneliu, sutașul cel drept și cu frică lui Dumnezeu, și grăindu-i: "Trimite la lope și cheamă pe Simon, cel ce se numește Petru. Acesta îți va spune cuvintele vieții veșnice, prin care te vei mântui tu și cei ai casei tale". Astfel Domnul întrebuițează toate mijloacele Sale dumnezeiești pentru a-i dăruia unui astfel de om, în schimbul faptelor sale bune, șansa de a nu-și pierde răsplata din viața ce va să vină. Dar până se sfârșește această viață, trebuie să punem început cu o dreaptă credință în Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși și care, prin dobândirea de către noi a harului Duhului Sfânt, aduce în inimile noastre Împărăția lui Dumnezeu și ne deschide calea spre câștigarea binecuvântărilor vieții ce va veni. Dar primirea de către Dumnezeu a faptelor bune care nu sunt săvârșite din dragoste de Hristos se limitează la aceasta : Ziditorul dăruiește mijloacele pentru a le face să vieze (cf. Evrei 6:1). Stă în puterea omului a le face să trăiască sau nu. De aceea Domnul a spus iudeilor: "Dacă ați fi orbi n-ați avea păcat. Dar acum ziceți: noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră" (Ioan 9:41). Dacă un om precum Corneliu este plăcut în fața Domnului pentru faptele sale bune, deși acestea nu sunt făcute de dragul de Hristos, și apoi crede în Fiul Său, asemenea fapte îi vor fi socotite ca fiind făcute din dragoste de Hristos. Dar în situația contrară, omul nu are nici un drept să se plângă atunci când binele pe care l-a făcut este nefolositor. Acest lucru nu se petrece niciodată atunci când binele este săvârșit din dragoste pentru Hristos, întrucât fapta bună pentru El nu numai că ne aduce o cunună a dreptății în lumea ce va veni, dar și în această viață ne umple cu harul Duhului Sfânt. Mai mult, s-a zis: "Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură" (Ioan 3:34-35).

Acesta este, iubitorule de Dumnezeu! Dobândirea Duhului Sfânt este adevăratul scop al vieții creștine, în vreme ce rugăciunea, postul, pomenile și alte fapte bune făcute din dragostea de Hristos, sunt doar mijloace ale dobândirii Duhului Sfânt."

"Ce înțelegeți prin dobândire?" l-am întrebat pe Sfântul Serafim. "Cumva, nu prea pricep."

"Dobândirea este același lucru cu luarea în posesie", mi-a răspuns el. "Știți ce înseamnă a dobândi bani? Dobândirea Duhului Sfânt este asemenea. Știți foarte bine ce înseamnă a dobândi în sensul lumesc, iubitorule de Dumnezeu. Scopul oamenilor obișnuiți este să adune sau să facă bani; cât pentru nobilime, se adaugă primirea de onoruri, distincții și alte recompense pentru serviciile aduse stăpânirii. Dobândirea Duhului Sfânt este de asemenea un capital, dar dătător de har și veșnic, și se obține pe căi foarte asemănătoare, aproape la fel cum sunt cele ale capitalului monetar, social și

temporal. Dumnezeu Cuvântul, Dumnezeu-Omul, Domnul nostru Iisus Hristos asemuiește viața noastră cu o piață, iar lucrarea vieții noastre pe pământ, o numește negoț. El spune tuturor: "Neguțătoriți până ce voi veni" (Luca 19: 13), "răscumpărând fiecare ocazie, căci zilele sunt rele." (Efeseni 5:16). Cu alte cuvinte, cea mai mare parte a timpului tău fă astfel încât să primești binecuvântările cerești, prin bunuri pământești. Bunurile pământești sunt fapte bune făcute din dragoste pentru Hristos, ce pogoară harul Preasfântului Duh asupra noastră."

"În pilda fecioarelor înțelepte și a celor nebune, când cele nebune au rămas fără de untdelemn, cele înțelepte le-au spus: "Mergeți la cei ce vând și cumpărați." (Matei 25:9). Dar după ce au cumpărat, ușa cămării mireselor era deja închisă, iar ele n-au mai putut intra. Unii spun că lipsa untdelemnului din candelile fecioarelor nebune se tâlcuiește ca fiind lipsa de fapte bune în vremea vieții lor. O asemenea interpretare nu este foarte corectă. De ce le-ar lipsi lor faptele bune, când sunt numite fecioare, chiar dacă nebune? Fecioria este virtutea supremă, o stare îngerească, și ar putea ține locul tuturor celorlalte fapte bune.

"Eu cred că ceea ce le lipsea lor era harul Prea-Sfântului Duh al lui Dumnezeu. Aceste fecioare au practicat virtuțile, dar, în ignoranța lor duhovnicească, au crezut că viața creștină constă doar în facerea de bine. Făcând fapte bune, ele credeau că fac lucrarea lui Dumnezeu, dar puțin le păsa dacă au obținut harul Duhului Sfânt. Aceste moduri de viață, bazate doar pe facerea de bine, fără a încerca cu atenție dacă aduc harul Duhului Sfânt, sunt menționate în cărțile Sfinților Părinți. "Există o altă cale ce pare bună la început, dar care sfârșește în adâncul iadului."

"Antonie cel Mare, în scrisorile sale către monahi, spune despre asemenea fecioare: "Multi călugări și fecioare nu au știință despre felurile voințe care lucrează în om, și nu știu că suntem influențați de trei voi: prima este voia Domnului cea a-tot-desăvârșită și a-tot-mântuitoare; a doua este voia noastră omenească care, chiar dacă nu este distrugătoare, nu este nici mântuitoare; și a treia voință este cea a diavolului - pe de-a-ntregul distrugătoare." Această a treia voință, a vrăjmașului, îl îndeamnă pe om să nu facă fapte bune, sau să le facă din mândrie, sau doar de dragul virtuții, decât de dragul lui Hristos. A doua, propria noastră voință, ne îndeamnă să facem totul pentru a ne satisface patimile, sau ne învață ca și vrăjmașul, să facem lucruri bune doar de dragul binelui și nu pentru harul care este astfel dobândit. Dar prima, voința a-tot-mântuitoare a Domnului, constă în a face bine doar pentru dobândirea Duhului Sfânt, ca o comoară veșnică și nesfârșită, de neprețuit. Se poate zice, într-un fel, că dobândirea Duhului Sfânt este untdelemnul ce le lipsea fecioarelor celor nebune. Au fost numite nebune doar pentru că uitaseră rodul trebuincios al virtuții, harul Duhului Sfânt, fără de care nimenea nu este și nu poate fi mântuit, căci: "Prin Duhul Sfânt fiecare suflet este înviorat, iar prin curățire este transfigurat și luminat de Sfânta Treime, într-o Sfântă taină."

"Untdelemnul din candelile fecioarelor înțelepte putea să ardă cu tărie multă vreme. Deci aceste fecioare, cu candelile lor aprinse au putut să-și întâlnească Mirele, care venea la miezul nopții. Împreună cu El, au putut intra în cămara de nuntă a bucuriei.

Însă cele bune, deși s-au dus să mai cumpere untdelemn atunci când li s-au stins candelile, nu s-au putut întoarce la timp și au găsit ușa deja închisă. Piața este viața noastră; ușa de la camera de nuntă care s-a închis și împiedică drumul către Mire este moartea omenească; fecioarele înțelepte și cele bune sunt sufletele creștinilor; untdelemnul nu este fapta bună, ci harul Prea Sfântului Duh dobândit prin fapte bune și care preschimbă sufletele dintr-o stare la cealaltă - de la starea stricăcioasă la starea nestrucăcioasă, din întuneric la lumină, de la staulul existenței noastre (unde patimile sunt legate precum animalele fără de minte și ca fiarele sălbatice) în templul Dumnezeirii, în luminoasa cămară de nuntă a veșnicei bucurii întru Hristos Iisus, Domnul nostru, Ziditorul, Izbăvitorul și veșnicul Mire al sufletelor noastre.

"Ce mare este mila Domnului pentru mizeria noastră, adică neatenția noastră față de grija pe care ne-o poartă, atunci când Domnul spune: "Iată, Eu stau la ușă și bat" (Apocalipsă 3:20), înțelegând prin "ușă" cursul vieții noastre care nu a fost încă oprit de moarte! O, cât aș vrea, iubitorule de Dumnezeu, ca în această viață să fii pururea în Duhul lui Dumnezeu! "În ceea ce vă voi afla, în aceea vă voi judeca," grăiește Domnul.

"Vai nouă dacă El ne găsește prea-încărcați de grijile și necazurile acestei vieți! Căci cine va putea să ducă supărarea Sa, cine va suporta mânia feței Sale? De aceea s-a spus: "Privegheați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită." (Marcu 14:38), adică să vă lipsiți de Duhul lui Dumnezeu, căci privegherea și rugăciunea ne aduc harul Său.

"Desigur, fiecare faptă bună, făcută din dragoste pentru Hristos, ne dăruiește harul Duhului Sfânt, dar rugăciunea ne dă acest har în mod deosebit, pentru că întotdeauna este la îndemână, ca o unealtă de dobândire a harului Duhului Sfânt. De pildă, ai vrea să mergi la biserică, dar nu afli nici o biserică sau slujba s-a terminat; ai vrea să dai de pomană unui cerșetor, dar nu este nici unul sau nu ai ce să îi dai; ai vrea să-ți păstrezi fecioria, dar nu ai puterea să o faci din pricina firii tale sau din pricina tăriei vicleniilor vrăjmașului, cărora nu te poți împotrivi datorită slăbiciunii tale omenești; ai dori să faci alte fapte bune de dragul lui Hristos, dar nici nu ai tăria sau îți lipsește prilejul. Acestea, cu siguranță nu se aplică rugăciunii. Rugăciunea este la îndemână oricui, bogat ori sărac, nobil ori umil, puternic ori slab, sănătos ori bolnav, drept ori păcătos."

"Puteți judeca cât de mare este puterea rugăciunii, atunci când este săvârșită din toată inima, chiar și în cazul unei persoane păcătoase, în următoarea pildă din Sfânta Tradiție. Când, la rugămintea unei mame disperate căreia îi murise singurul fiu, o prostituată pe care o întâlnise, încă necurată după ultimul ei păcat, mișcată fiind de durerea adâncă a mamei, a strigat către Domnul: "Nu de dragul unei sărmene păcătoase ca mine, ci pentru lacrimile unei mame ce-și jelește fiul și crezând cu tărie în bunătatea Ta cea plină de dragoste și în puterea Ta cea nemăsurată, Hristoase Dumnezeule, inviaza-l pe fiul ei, o, Doamne!" Și Domnul l-a ridicat din morți.

"Vezi, iubitorule de Dumnezeu! Mare este puterea rugăciunii, iar ea aduce îndeosebi Duhul lui Dumnezeu, și este cel mai ușor de săvârșit pentru toată lumea.

Vom fi fericiți într-adevăr dacă Domnul Dumnezeu ne află păzindu-ne și plini de darurile Sfântului Său Duh. Atunci putem nădăjdui plini de încredere că "vom fi răpiți în

nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh" (1 Tesalonicieni 4:17) Care vine "cu putere multă și cu slavă" (Marcu 13 :26) "să judece vii și morții" (1 Petru 4:5) și "va răsplăti fiecăruia după faptele sale" (Matei 16:27).

"Iubitorule de Dumnezeu, tu binevoiești a crede că este o mare bucurie să vorbești cu sârmanul Serafim, socotind poate că nu este lipsit de harul Domnului. Atunci, ce-am mai putea spune despre Însuși Domnul, obârșia fără de cădere a fiecărei binecuvântări, cerești și pământești? Într-adevăr, în rugăciune ni se îngăduie să vorbim cu El, cu Însuși Dumnezeu și Mântuitorul nostru cel plin de har și de dătător de viață. Dar chiar și aici, trebuie să ne rugăm numai până când Dumnezeu Duhul Sfânt se pogoară asupra noastră, cu harul Său ceresc, în măsura cunoscută de El. Și când El binevoiește să ne viziteze trebuie să ne oprim din rugăciune. Pentru ce ar trebui atunci să ne rugăm Lui, "Vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre", când El deja a venit la noi să ne mântuiască, pe cei ce ne încredem Lui, și Îl chemăm cu adevărat cu Numele Său cel sfânt, ca să-L putem primi cu smerenie și dragoste pe Mângâietorul, în casa sufletelor noastre, flămânzind și însetând după venirea Sa?

"Voi explica aceasta, iubitorule de Dumnezeu, printr-o pildă. Închipuiți-vă că m-ați chemat în vizită și că, în urma acestei invitații, am venit să stăm de vorbă. Dar continuați să mă chemați, spunându-mi: "Intră, te rog! Hai intră!" Atunci eu voi fi silit a cugeta: "Care este problema lui? Este nebun?"

"Așa, și cu Domnul Dumnezeu nostru Sfântul Duh. De aceea se spune: "Opriti-vă și cunoașteți că eu sunt Dumnezeu; Înălțat voi fi între neamuri. Înălțat voi fi pe pământ" (Psalmul 45:10). Adică voi apărea și voi continua să apar tuturor celor care cred în Mine și Mă cheamă, și voi vorbi cu ei precum am grăit odată către Adam în Rai, către Avraam și Iacov și alți slujitori de-ai Mei, Moise și Iov, și cu cei asemenea lor.

"Mulți explică că aceasta tăcere se referă numai la problemele lumești; cu alte cuvinte, că în timpul rugăciunilor în care vorbești cu Dumnezeu trebuie "să fii liniștit" în ceea ce privește problemele lumești. Dar îți voi spune, în numele Domnului, că nu este numai necesar să fii mort față de acestea la rugăciune, ci când prin puterea nemăsurată a credinței și a rugăciunii Domnul Dumnezeu nostru Duhul Sfânt se îndură să ne viziteze, și vine la noi în întregimea bunătății Sale nespuse, trebuie să fim morți și față de rugăciune.

"Sufletul vorbește în timpul rugăciunii, dar la pogorârea Duhului Sfânt trebuie să rămânem într-o tăcere desăvârșită, pentru a asculta limpede și cu înțelegere toate cuvintele vieții veșnice pe care El se va milostivi atunci să ni le spună. Sunt trebuitoare atât trezvia deplină a sufletului și a duhului, cât și neprihănirea feciorenică a trupului. Aceleași cerințe au fost făcute la Muntele Horev, când israiliților li s-a spus ca nici măcar să nu își atingă nevestele, vreme de trei zile, înainte de apariția lui Dumnezeu pe Muntele Sinai. Căci Dumnezeu nostru este un foc ce arde tot ce este necurat, și nimeni cu trupul sau duhul întinat nu poate intra în părtașie cu Dânsul."

DOBÂNDIREA HARULUI

"Da, părinte, dar alte fapte bune, săvârșite din dragoste pentru Hristos, în scopul dobândirii Duhului Sfânt? Ați vorbit numai de rugăciune."

"Dobândește harului Duhului Sfânt și prin practicarea celorlalte virtuți, de dragul lui Hristos. Fă negoț duhovnicesc cu ele; fă negoț cu acelea care îți aduc profitul cel mai mare. Strânge capital din belșugul harului lui Dumnezeu, adună-l în banca cea veșnică a lui Dumnezeu, care îți va aduce dobânda nematerialnică, nu patru sau șase procente, ci sută la sută pentru o rublă duhovnicească, și chiar nesfârșit mai mult decât atât. De pildă, dacă rugăciunea și privegherea îți dau mai mult har de la Dumnezeu, roagă-te și priveghează; dacă postirea îți dă mult din duhul lui Dumnezeu, postește; dacă milostenia îți dă mai mult, fă pomeni. Măsurați fiecare virtute făcută din dragoste pentru Hristos în acest fel.

"Acum vă voi spune despre mine, umilul Serafim. Sunt dintr-o familie de neguțători din Kursk. Astfel, pe când nu eram încă în mănăstire, obișnuiam să facem negoț cu bunurile care ne aduceau cel mai mare câștig. Fă astfel, fiul meu. Și așa cum în afaceri scopul de căpătâi nu este nici pe departe cel de a face negoț, ci obținerea a pe cât se poate mai mult câștig, astfel și în "afacerea" vieții creștine scopul principal nu este, nici pe departe, rugăciunea sau săvârșirea unor alte fapte bune.

Deși apostolul spune: "Rugați-vă neîncetat" (I Tesalonicieni 5:17), totuși, după cum vă amintiți, el adaugă: "Vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții, decât zece mii de cuvinte în limbi." (I Corinteni 14:19). Iar Domnul spune: "Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu Celui din ceruri." (Matei 7:21), adică cel ce face lucrarea Domnului și, mai mult, o face cu cinstire, căci "blestemat este tot cel care face lucrul Domnului cu nebagare de seamă" (Ieremia 48:10). Iar lucrul Domnului este: credința în Dumnezeu și în Acela pe care L-a trimis, Iisus Hristos (Ioan 14:1; 6:29).

Dacă noi înțelegem poruncile lui Hristos și ale Apostolilor așa cum trebuie, afacerea noastră ca și creștini constă nu în sporirea numărului faptelor noastre bune, care sunt numai mijloace de îndepărtare a scopului vieții creștine, ci în obținerea câștigului cel mai mare de pe urmă lor, adică dobândirea darurilor celor mult bogate ale Duhului Sfânt.

"Cât doresc, iubitorule de Dumnezeu, ca înșivă să puteți dobândi această sursă nesfârșită a harului dumnezeiesc, și să vă puteți întreba mereu: Sunt întru Duhul Domnului ori nu? - nu este nici o pricină pentru a jeli. Sunteți pregătit să vă înfățișați de îndată la infricoșătoarea judecată a lui Hristos. Căci "În ceea ce te voi găsi, în aceea te voi judeca." Dar dacă nu suntem în Duhul, trebuie să aflăm de ce nu suntem și ce pricină l-a făcut pe Domnul Dumnezeu nostru Duhul Sfânt să ne părăsească. Trebuie să-L căutăm iar și trebuie să continuăm căutarea, până ce Domnul Dumnezeu nostru Duhul Sfânt este aflat și este iarăși cu noi, prin bunătatea Lui. Trebuie să atacăm vrăjmașii care ne îndepărtează de El, până ce și țărâna lor nu va mai fi, precum a spus Profetul David, "Urmări-voi pe vrăjmașii mei și-i voi prinde pe dânșii și nu mă voi întoarce până ce se vor sfârși. Îi voi zdrobi pe ei și nu vor putea să stea, cădea-vor

sub picioarele mele." (Psalmul 17:41-42)."

„Aceasta este, fiul meu. Așa trebuie să faci negoț duhovnicesc întru virtute. Împarte darurile harului Duhului Sfânt celor care au trebuință de ele, așa cum o lumânare aprinsă ce arde cu foc pământesc dă lumină și aprinde alte lumânări, pentru a-i lumina pe toți cei din alte locuri, fără a-și slăbi lumina ei. Dacă astfel este cu focul pământesc, ce vom spune despre focul harului Prea Sfântului Duh al lui Dumnezeu? Pentru că bogăția pământească, împărțind-o - scade, dar bogățiile cerești ale harului lui Dumnezeu cu cât sunt împărțite, cu atât mai mult sporesc întru cel ce le împarte. Astfel, Domnul Însuși s-a bucurat a-i grăi samaritencei: "Oricine bea din această apă va înseta iarăși. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, nu va înseta în veac; ci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă, care curge spre viața veșnică." (Ioan 4:13-14)"

PREZENȚA DUHULUI SFÂNT ÎN ISTORIE

"Părinte", am spus eu, "îmi vorbiți mereu despre dobândirea harului Duhului Sfânt ca scop al vieții creștine. Dar cum și unde îl pot vedea? Faptele bune sunt vizibile, dar Duhul Sfânt poate fi văzut? Cum pot ști dacă El este sau nu cu mine?"

"În ziua de azi", răspuse bătrânul, "datorită răcelii noastre aproape universale față de sfânta noastră credință în Domnul nostru Iisus Hristos, și a lipsei noastre de atenție față de lucrările Proniei Sale Dumnezeiești în noi și față de părtășia omului cu Dumnezeu, am ajuns atât de departe, încât se poate spune că aproape am părăsit adevărata viață creștină. Mărturiile Sfintei Scripturi ni se par acum de neînțeles; când, de pildă, prin gura lui Moise, Duhul Sfânt glăsuiește: "Și Adam L-a văzut pe Domnul Dumnezeu umblând prin Rai" (cf. Facerea 3:8), sau când citim cuvintele apostolului Pavel: "Am mers în Ahaia, și Duhul Domnului nu a mers cu noi; ne-am întors în Macedonia, și Duhul Domnului a venit cu noi." Înfățișarea lui Dumnezeu către om este menționată de mai multe ori, în alte pasaje ale Sfintei Scripturi.

"De aceea unii oameni spun: "Aceste pasaje sunt de neînțeles. Este într-adevăr cu putință ca oamenii să îl vadă pe Dumnezeu atât de limpede?" Dar nu este nimic de neînțeles aici. Această neputință de a înțelege se datorează faptului că ne-am îndepărtat de simplitatea cunoașterii creștine originale. Sub pretextul educației, am ajuns la o asemenea ignoranță, încât lucrurile pe care strămoșii noștri le-au înțeles așa de ușor, nouă ni se par aproape de neconceput. Chiar și într-o convorbire obișnuită, ideea apariției lui Dumnezeu printre oameni nu părea ciudată. Astfel, când prietenii l-au certat pe Iov pentru hulă împotriva lui Dumnezeu, el le-a răspuns: "Cum poate fi așa când eu simt Duhul Domnului în suflarea mea?" (cf. Iov 27:3). Adică, "Cum aș putea să îl hulesc pe Dumnezeu când Duhul Sfânt stă cu mine? Dacă l-aș fi hulit pe Dumnezeu, Duhul Sfânt s-ar fi depărtat de la mine; dar priviți! Îi simt suflarea în nările mele."

"Se zice că Avraam și Iacov L-au văzut pe Domnul și au stat de vorbă cu El în același fel, și că Iacov chiar s-a luptat cu El. Moise și toți oamenii care erau cu el L-au văzut pe Dumnezeu atunci când a primit de la El tablele legii, în muntele Sinai. Un stâlp de nori și

un stâlp de foc, sau cu alte cuvinte, harul vădit al Duhului Sfânt, iau călăuzit pe oamenii Domnului în pustie. Oamenii nu l-au văzut pe Dumnezeu și harul Duhului Său Sfânt în timp ce dormeau, în vise, sau în înflăcărea unei imaginații dezordonate, ci în realitate și trezvie.

"Am devenit atât de neatenți la lucrarea mântuirii noastre, încât interpretăm greșit și multe alte cuvinte din Sfânta Scriptură, și asta pentru că nu căutăm harul Domnului, și pentru că, în mândria minților noastre, nu îi îngăduim să se sălășluiască în sufletele noastre. De aceea nu avem adevărata luminare de la Domnul, pe care El o trimite în inimile oamenilor care flămânez și însetează profund după dreptatea sau sfințenia Sa."

Mulți tâlcuiesc versetul din Biblie "Dumnezeu a suflat suflare de viață în fața lui Adam", întâiul-zidit, cel ce a fost făcut de El din țărână, cum că până în acel moment nu era nici suflet omenesc, nici duh în Adam, ci exista doar trupul făcut din țărână. Această tâlcuire este greșită, pentru că Domnul l-a zidit pe Adam din țărână, așa cum descrie Sfântul Apostol Pavel: "Întreg duhul vostru, și sufletul, și trupul să se păzească, fără de prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos." (1 Tesaloniceni 5:23). Și toate acestea părți ale firii noastre au fost făcute din țărână, și Adam nu a fost zidit mort, ci o ființă lucrătoare, ca toate făpturile Domnului ce viețuiesc pe pământ.

Important este lucrul că dacă Domnul Dumnezeu nu ar fi suflat după aceea în fața sa, această suflare de viață - adică harul Domnului Dumnezeu nostru Sfântul Duh, Care purcede din Tatăl, șade în Fiul și este trimis în lume de dragul Fiului - Adam ar fi rămas fără Sfântul Duh în el. Sfântul Duh e Cel care l-a înălțat pe Adam la demnitatea dumnezeiască. Deși desăvârșit, el a fost făcut și superior celorlalte făpturi ale Domnului, ca o încununare a zidirii pe pământ; el ar fi fost ca toate celelalte făpturi, care deși au un trup, suflet și duh, fiecare după felul său, nu au pe Sfântul Duh într-însele. Dar când Domnul Dumnezeu a suflat în fața lui Adam suflarea de viață, atunci, după cuvintele lui Moisi: "Adam s-a făcut ființă vie" (Facerea 2:7), adică plinit și asemenea lui Dumnezeu în toate felurile, și ca El, pururea nemuritor. Adam era imun la acțiunea elementelor, în așa măsură, încât apa nu îl putea îneca, focul nu îl putea arde, pământul nu îl putea înghiți în adâncurile sale, și văzduhul nu îi putea face rău în nici un fel. Toate îi erau supuse, el fiind cel iubit de Dumnezeu, ca împăratul și stăpânul zidirii, și toate îl priveau ca pe încununarea desăvârșită a făpturilor Domnului. Adam a fost făcut atât de înțelept de această suflare de viață, care a fost suflată în fața sa de buzele ziditoare a lui Dumnezeu, Făcătorul și Stăpânitorul a toate, încât nu a existat și probabil nu va mai exista om mai înțelept și mai inteligent decât el, vreodată pe pământ. Când Domnul i-a poruncit să dea nume tuturor făpturilor, el a dat fiecăreia un nume care-i exprimă pe deplin toate calitățile, puterile și însușirile datorite de Dumnezeu atunci când a zidit-o.

"Ca rezultat al acestui dar, al harului dincolo de fire al lui Dumnezeu, care i-a fost dăruit prin suflarea de viață, Adam putea să îl vadă, să îl înțeleagă pe Dumnezeu umblând în Rai, să îi priceapă vorbele, să înțeleagă convorbirile sfinților îngeri, limbile tuturor fiarelor, păsărilor și reptilelor și tot ceea ce ne este acum ascuns, nouă făpturilor căzute și păcătoase. Toate acestea îi erau foarte vădite lui Adam, înainte de căderea sa. Domnul Dumnezeu i-a dat și Evei aceeași înțelepciune, tărie, putere nemărginită și

toate celelalte însușiri bune și sfinte. El nu a zidit-o din țărână, ci din coasta lui Adam, în Edenul încântării, Raiul pe care El l-a așezat în mijlocul pământului.

"Pentru ca ei să poată mereu să păstreze cu ușurință însușirile nemuritoare, dumnezeiești și desăvârșite ale acestei suflări de viață, Dumnezeu a așezat în mijlocul grădinii pomul vieții, cu roade înzestrate de întreaga esență și plinătate a suflării Sale dumnezeiești. Dacă nu ar fi păcătuit, Adam și Eva, precum și toți urmașii lor, ar fi putut să mănânce mereu din roadele pomului vieții și, astfel, să păstreze de-a pururea puterea dăătoare de viață a harului dumnezeiesc.

"Ei ar fi putut, de asemenea, să-și păstreze pururea toate puterile trupului, sufletului și duhului lor într-o stare de nemurire și tinerețe veșnică, și ar fi putut continua, în această stare a lor de nemurire și fericire, pentru totdeauna. În prezent, însă, ne este greu chiar și să ne închipuim un asemenea har.

"Dar prin gustarea din pomul cunostiintei binelui și a răului - care a fost înainte de vreme și împotriva poruncii lui Dumnezeu - ei au învățat osebirea dintre bine și rău și au fost supuși tuturor consecințelor de după nerespectarea poruncii Domnului. Apoi, au pierdut acest dar neprețuit al harului Duhului lui Dumnezeu, pentru că, până la venirea în lume a lui Dumnezeu-omul, Iisus Hristos, "încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit" (Ioan 7:39).

"Totuși aceasta nu înseamnă că Duhul lui Dumnezeu nu era în lume deloc, ci doar că prezența Sa nu era atât de vădită. Se manifesta doar exterior, și doar semnele prezenței Sale în lume au fost cunoscute de oameni. Astfel, de pildă, multe taine legate de mântuirea ce va veni a neamului omenesc i-au fost descoperite atât lui Adam cât și Evei, după căderea lor. Lui Cain, în ciuda lipsei de cinstire și a neascultării sale, i-a fost ușor să înțeleagă vocea care purta harul și dumnezeirea, în cuvintele acuzatoare. Noe a vorbit cu Dumnezeu. Avraam l-a văzut pe Dumnezeu și ziua Sa și s-a bucurat (Ioan 8:56). Harul Duhului Sfânt lucrând exterior se mai reflecta în toți proorocii Vechiului Testament și în sfinții Israelului.

După aceea, iudeii au întemeiat școli procești anume, în care fii proorocilor erau învățați să deosebească semnele manifestării lui Dumnezeu sau a Îngerilor, și să distingă lucrările Duhului Sfânt de fenomenele naturale obișnuite, ale vieții pământești lipsită de har. Simeon, care l-a ținut pe Dumnezeu în brațele sale, bunicii lui Hristos, Ioachim și Ana, și nenumărați alți slujitori ai lui Dumnezeu au avut parte mereu de diferite apariții dumnezeiești, descoperiri, și au auzit voci, care au fost însoțite de întâmplări minunate vădite. Cu toate că nu cu aceeași tărie ca la poporul lui Dumnezeu, prezența Duhului lui Dumnezeu a lucrat totuși și în păgânii care nu-l cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu, pentru că, chiar și printre aceștia, Dumnezeu a găsit oamenii aleși. De pildă, au existat fecioarele-prorocițe pe nume sibile, care și-au închinat fecioria unui Dumnezeu necunoscut, dar lui Dumnezeu, Ziditorul lumii, atotputernicul ocârmuitor al universului, așa cum era conceput El de păgâni. Cu toate că filosofii păgâni au rătăcit și în întinericul necunoașterii lui Dumnezeu, totuși, ei au căutat adevărul, care este iubit de Dumnezeu. Din pricina acestei căutări plăcute lui Dumnezeu, ei s-au putut bucura de

Duhul Domnului. Se spune că neamurile care nu-L cunosc pe Dumnezeu îndeplinesc din fire cerințele legii și fac ceea ce este plăcut Lui (cf. Romani 2:14).

Domnul lauda astfel adevărul, căci spune El însuși despre acesta, prin Sfântul Duh: "Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit." (Psalmul 84:12).

"Deci vezi, iubitorule de Dumnezeu, atât la sfântul popor iudeu, un popor iubit de Dumnezeu, cât și la păgânii care nu-L cunoșteau pe Domnul, s-a păstrat o cunoștință despre Dumnezeu - astfel, fiul meu, cu o înțelegere limpede și rațională a felului în care lucrează Domnul Dumnezeu nostru Sfântul Duh în om, și cu ajutorul simțămintelor noastre lăuntrice și exterioare, ne putem încredința că aceasta este cu adevărat lucrarea Duhului, și nu o amăgire a vrăjmașului. Astfel a fost, de la căderea lui Adam, până la venirea în lume a Domnului nostru Iisus Hristos, în trup.

"Fără această conștientizare perceptibilă a lucrărilor Sfântului Duh, care a fost păstrată mereu în firea omenească, oamenii nu ar fi putut ști cu siguranță că rodul sămânței femeii, care fusese făgăduit lui Adam și Evei, a venit în lume să zdrobească capul șarpelui. (Facerea 3:15).

"La urmă, Sfântul Duh i-a prevestit Sfântului Simeon, care avea atunci 65 de ani, taina zămislirii feciorești și a nașterii lui Hristos din prea-curata și pururea Fecioara Maria. După aceea, după ce a trăit prin harul Sfântului Duh al Domnului vreme de trei sute de ani, în cel de-al 365-lea an al vieții sale, el a grăit deschis în templul Domnului: știa cu siguranță, datorită darului Sfântului Duh, că acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii, a Cărui zămislire și naștere dincolo de fire, din Sfântul Duh, i-a fost prezisă de un înger, cu 300 de ani înainte.

Și mai a fost și Sfânta Ana, o proorocită, fiica lui Fanuil, care de la văduvie l-a slujit Domnului Dumnezeu, în templul Său, vreme de 80 de ani, și care era cunoscută ca o văduvă dreaptă, o slujitoare curată a lui Dumnezeu, prin darurile deosebite ale harului pe care le-a primit. Și ea a anunțat că El este cu adevărat Mesia, Care fusese făgăduit lumii, adevăratul Hristos, Dumnezeu și Om, Împăratul lui Israil, Care a venit să mântuiască pe Adam și întreaga omenire.

"Dar când Domnul nostru Iisus Hristos a împlinit întreaga lucrare a mântuirii, după Învierea Sa, a suflat asupra Apostolilor, a restaurat suflarea de viață pe care o pierduse Adam, și le-a dat lor același har al Prea Sfântului Duh al lui Dumnezeu de care s-a bucurat Adam. Dar asta nu a fost tot. Le-a mai spus că este mai bine, pentru ei, ca El să meargă la Tatăl, pentru că dacă nu s-ar duce, Duhul n-ar mai veni în lume. Dar dacă El, Hristosul, se duce la Tatăl, Îl va trimite pe Acesta în lume, și El, Mângâietorul, îi va îndruma pe ei și pe toți ceilalți ce le vor urmă învățăturile întru deplinătatea adevărului, și le va aminti tot ce le-a spus El pe când era încă în lume. Ce a fost apoi făgăduit a fost "har peste har" (Ioan 1:16).

"Apoi, în ziua Rusaliilor, El le-a trimis în mod solemn, într-un vânt puternic, Sfântul Duh, în chipul unor limbi de foc, care i-au luminat pe fiecare dintre ei, au intrat întru ei și i-au umplut de puterea arzătoare a harului dumnezeiesc, care suflă ca și cu rouă și

lucrează cu bucurie în sufletele care iau parte la puterile și faptele sale (Fapte 2). Și acest har arzător al Sfântului Duh, care ne este dat nouă tuturor, celor credincioși în Hristos, prin Taină Sfântului Botez, este pecetluit prin Taină Mirungerii pe părțile osebite ale trupului nostru, după cum este rânduit de către Sfânta Biserică, păstrătoare veșnică a acestui har. Se spune: "Pecetea darului Sfântului Duh." Pe ce ne punem noi pecetea, Înălțimea ta, dacă nu pe vasele care conțin niște comori foarte prețioase? Dar ce poate fi mai important și mai prețios pe pământ, decât darurile Sfântului Duh, care ne sunt trimise de sus, în Taina Sfântului Botez? Acest har al botezului este atât de mare și atât de indispensabil, atât de trebuitor pentru om, încât nici chiar un eretic nu este lipsit de acesta până la moarte; adică, până la sfârșitul perioadei hotărâte de pronia dumnezeiască, ca o încercare de-o viață a omului pe pământ, pentru a se vădi ce va putea săvârși acesta (în timpul acestei perioade care i-a fost dăruită de Dumnezeu) cu mijloacele puterii harului, care i-a fost dat de sus."

"Și dacă nu am păcătui niciodată după botez, ar trebui să rămânem pentru totdeauna sfinți ai Domnului, sfințiți, neprihăniți și liberi de toată necurăția trupului și a sufletului. Dar problema este că noi creștem în statură, dar nu creștem în har și în cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum a sporit Domnul nostru Iisus Hristos; din contră, ajungem încetul cu încetul din ce în ce mai ticăloși și pierdem harul Prea-Sfântului Duh al lui Dumnezeu, devenind păcătoși în diferite grade, și oameni foarte păcătoși. Dar dacă un om este stârnit de înțelepciunea lui Dumnezeu Carele caută mântuirea noastră și îmbrățișează totul, și dacă reușește să-și închine cele dintâi ceasuri ale zilei lui Dumnezeu și să se păzească pentru a-l găsi mântuirea veșnică, atunci, în ascultarea glasului său, trebuie să se zorească a dăruia o pocăință adevărată, pentru toate păcatele sale, și trebuie să lucreze virtuțile ce se opun păcatelor făptuite. Atunci, prin virtuțile făptuite pentru Hristos, va dobândi Sfântul Duh Care lucrează întru noi și așează întru noi Împărăția lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu nu spune în zadar: "Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru." (Luca 17:21) și că "se ia prin străduință și cei ce se silesc pun mâna pe ea." (Matei 11:12). Aceștia sunt oamenii care, în pofida legăturilor păcatului care îi încătușează și (prin violența lor și împingându-i spre noi păcate) îi împiedică să vină la El, Mântuitorul nostru, cu pocăința desăvârșită, spre a se înțelege cu El, se străduiesc să-și rupă aceste legături, sfidând toată puterea lanțurilor păcatelor - asemenea oameni apar la sfârșit înaintea feței Domnului, fiind prin harul Său mai

albi decât zăpada. "Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum este purpura, ca zăpada le voi albi." (Isaia 1:18)

"Astfel de oameni au fost văzuți odată de sfântul proroc Ioan Teologul îmbrăcați în veștminte albe (adică, în veștminte ale dreptății) și având în mână ramuri de finic (ca semn al biruinței), cântându-i Domnului o cântare minunată: Aliluia. Și nimeni nu putea imita frumusețea cântării lor. Un Înger al Domnului a spus despre ei: "Aceștia sunt cei ce vin din strâmtorarea cea mare și și-au spălat veștmintele lor și le-au făcut albe în sângele Mielului." (Apocalipsa 7:9-14). Au fost spălate cu suferințele lor și au fost făcute albe, prin împărtășirea cu Tainele preacurate și dătătoare de viață, ale Trupului și Sângelui Mielului celui prea-curat și fără de pată - Hristos - Care a fost jertfit mai înainte de toți vecii, din propria Sa voie, spre mântuirea lumii, și Care este jertfit și împărțit până în ziua de azi, și nu se sfârșește niciodată (în Taina Împărtășaniei). Prin Sfintele Taine

ni se dă mântuirea veșnică și nebiruită ca o încredințare spre viața veșnică, ca un răspuns bun la infricoșătoarea Sa Judecată și ca un înlocuitor de preț dincolo de înțelegerea noastră, pentru acel rod al Pomului Vieții de care ar fi vrut să o lipsească potrivnicul omenirii, Lucifer, cel căzut din ceruri. Deși vrăjmașul și diavolul a amăgit-o pe Eva, și Adam a căzut împreună cu ea, totuși Domnul nu numai că le-a dat un Mântuitor în rodul sămânței femeii, Care a călcat cu moartea pe moarte, dar ne-a și dat tuturor în femeie, Pururea Fecioara Maria, Maica lui Dumnezeu, care zdrobește capul șarpelui în ea și în toată omenirea, o pururea mijlocitoare către Fiul ei și Dumnezeu nostru, precum și o rugătoare nebiruită și neîncetată chiar și pentru cei mai deznajduiti păcătoși. De aceea Maica Domnului este numită „Rană a Diavolilor”, căci nu este cu puțință pentru un diavol să distrugă un om, atâta vreme cât omul însuși a cerut ajutorul Maicii Domnului.

HARUL ESTE LUMINĂ

"Și trebuie să explic mai departe, Înălțimea ta, deosebirea între lucrările Sfântului Duh, Care sălășluiește în chip tainic în inimile celor cred în Domnul Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, și lucrările întunecimii păcatului, care la propunerea și îndemnul diavolului, se făptuiesc prădalnic în noi. Sfântul Duh ne amintește cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos și întotdeauna lucrează biruitor cu El, bucurându-ne inimile și călăuzindu-ne pașii pe calea păcii, în timp ce duhul mincinos, diavolesc, lucrează în felul opus Domnului, iar lucrările sale în noi sunt răzvrătite, încăpățănate și pline de pofta cărnii, pofta ochilor și mândria vieții."

"Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac." (Ioan 11:26). Cel ce are harul Sfântului Duh ca răsplătă a drepte credințe în Iisus Hristos, chiar dacă, din pricina slăbiciunii omenești, sufletul său ar muri pentru vreun păcat sau altul, totuși nu va muri pentru totdeauna, ci va fi ridicat prin harul Domnului nostru Iisus Hristos "Care ia păcatul lumii" (Ioan 1:29), și dăruiește fără de plată har peste har.

Despre acest har, care s-a arătat întregii lumi și omenirii întru Dumnezeu-omul, se spune în Evanghelie: "Întru El era viață și viața era lumina oamenilor." (Ioan 1:4); și mai apoi: "Și lumina luminează în întuneric; și întunericul nu a cuprins-o niciodată." (Ioan 1:5). Aceasta înseamnă că harul Sfântului Duh, care ne este dat la botez în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în pofida căderii omului în păcat, în pofida întunericului care ne înconjură sufletul, nu încetează să lumineze în inimile noastre cu lumina dumnezeiască (care a existat din vremuri străvechi) a meritelor de neprețuit ale lui Hristos. În cazul lipsei de pocăință a păcătosului, această lumină a lui Hristos strigă către Tatăl: "Avva, Părinte! Nu fii supărat de

această lipsă de pocăință până la sfârșit (al vieții sale)." Apoi, la trecerea păcătoșilor pe calea pocăinței, șterge pe deplin toate urmele păcatului din trecut și îl îmbracă, încă o dată, pe fostul păcătos, într-un vestmânt al nestrăcaciunii, țesut din harul Sfântului Duh. Dobândirea acestuia este scopul vieții creștine, ceea ce v-am explicat, iubitorule de Dumnezeu.

"Vă voi spune altceva, pentru a putea înțelege mai limpede ce înseamnă harul lui Dumnezeu, cum poate fi recunoscut și cum lucrările sale se manifestă, în mod deosebit,

în cei ce sunt luminați de acesta. Harul Sfântului Duh este lumina care îl luminează pe om. Întreaga Sfânta Scriptură vorbește despre aceasta. Astfel, sfântul nostru părinte David a spus: "Făclie picioarelor mele este legea Ta și lumină cărărilor mele." (Psalmul 118:105), și "De n-ar fi fost legea Ta gândirea mea, atunci aș fi pierit întru necazul meu." (Psalmi 118:92). Cu alte cuvinte, harul Duhului Sfânt care este exprimat în Lege, în cuvintele poruncilor Domnului, este făclia și lumina mea. Dacă acest har al Sfântului Duh (pe care încerc să îl

dobândesc cu atâta grijă și râvnă, încât cuget la dreptele Tale judecăți de șapte ori pe zi) nu m-ar fi luminat în mijlocul întunericului grijilor, care sunt de nedespărțit de chemarea înaltă a rangului meu împărătesc, de unde aș putea primi o scânteie de lumină care să-mi lumineze drumul pe cărarea vieții, ce este întunecată de reaua voință a vrăjmașilor mei?"

"De fapt, Dumnezeu a dovedit deseori, în fața multor martori, în ce fel harul Sfântului Duh lucrează în oamenii pe care El i-a sfințit și luminat cu marile Sale insufări. Amintiți-vă de Moise după convorbirea sa cu Dumnezeu din muntele Sinai.

El strălucea atât de tare, cu o lumină atât de grozavă, încât oamenii nu se puteau uita la el. Chiar a fost nevoit să poarte un voal când a apărut în public. Amintiți-vă Schimbarea la Fața a Domnului, în Muntele Tabor. O lumină mare L-a înconjurat "și veștmintele Lui s-au făcut strălucitoare, albe foarte, ca zăpada" (Marcu 9:3), iar ucenicii Săi au căzut cu fața la pământ de frică. Iar când Moisi și Ilie I s-au alăturat în acea lumină, un nor i-a umbrat pentru a ascunde strălucirea luminii harului dumnezeiesc, care orbise ochii ucenicilor. Astfel se înfățișează harul Prea-Sfântului Duh al lui Dumnezeu, într-o lumină nestricăcioasă, tuturor celor care le dezvăluie Dumnezeu lucrarea sa."

Tradus de Manuela Dascălu și Mircea Narcis

<http://rugainimii.wordpress.com/>

<http://bibliotecaortodoxa.blogspot.com/>